

Νά κοιμηθῇ, ν' ἀνετραφῇ, νά γοργομεγαλώσῃ,
νά σύρῃ κλώνους καὶ κλαδιά, τὸ γόσμο νά γεμώσῃ
(ἐκ βαυκαλ.) Κρήτ.

Γεμών-νουν τὰ τδιμπούκια τους τῶν πίν-νουν τὸν καφέ
Κύπρ. — Ποίημ. [τους

Σὰν τοῦ Μαγιοῦ τὲς εὐωδιὲς γιομῶζαν τὸν ἀέρα
Δ.Σολωμ., ἐνθ' ἄν. 2) Ἀντλῶ ὕδωρ, ὕδρευομαι Κάρπ. Κάσ.
Κυδων. Κρήτ. Κύπρ. Λέρ. Ρόδ. Σύμ. : Ἐπῆεν νά γεμώσῃ
Κύπρ. Σὰν ἐγεμών-νασιν, ἐπολοήχην τὸ ἕνα δρακούνιν τζαί
λαλεῖ τους (ἐπολοήχην=ἀπελογήθη, ἀπεκρίθη) αὐτόθ. Πά'
ἡ βασιλοπούλ-λα νά γιμώσῃ κ' ἤρε d-δῆβ-βρύση στερεμέ-
γη Σύμ. Ἐρκεται μιὰ κόρη νά ἑμώσῃ Κάσ. || Ἄσμ.

Μάν-να ἔν ἔχομεν-νερόν, νά πάω νά ἑμώσω;
Κάρπ.

Καὶ πιάν-νω τὸ χρυσὸ σταμνὶ καὶ τ' ἀργυροῦλ-λαῦνι
καὶ πάω 'ς τὴλ-λαμποπηγὴν-νά πκιῶ καὶ νά γιμώσω
Ρόδ.

Εἶντα τὸ θέλεις τὸ νερόν τζαί πά' νά τὸ γεμώσῃς;

Τὸ γαῖμαν τῆς καρτούλ-λας μου 'καρεῖ σε νά ζυμώσῃς
('καρεῖ=ἀρκεῖ) Κύπρ. 3) Συσσωρεύω χῶμα, σκεπάζω μὲ
χῶμα Στερελλ. (Ἀγρίν.) : Γιομῶζω τὸν καπνὸ (καλύπτω
τὴν ρίζαν καὶ μέρος τοῦ στελέχους τοῦ καπνοῦ διὰ χῶματος).
Συνών. παρὰ χῶνω, τσαπίζω. 4) Βινῶ, καθιστῶ ἔγ-
κυον γυναῖκα Πελοπ. (Παππούλ.) : Θὰ τὴ γεμώσῃ τὴ
γυναῖκα. Συνών. βαρένω Α4, γγαστρώνω Α1, γε-
μίζω Α2, φορτώνω, φουσκώνω.

Β) Ἀμτβ. 1) Πληροῦμαι πολλαχ. καὶ Καλαβρ. (Χωριό
Βουν.) Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον. Μισθ. Φλογ.) Τσακων.
(Μέλαν. Χαβουτσ.) : Ἐν' -νά τὸ ἀλεγύσω τ' ἀγράχτιμ-μον,
γιατὶ ἐγέμωσεν (ἐν' -νά τὸ ἀλεγύσω=θὰ τὸ ἀναλύσω) Κύπρ.
Ἐγεμῶσαν οἱ κοντάλες τῆς οὐλ-λο βραδὸλία ὀλόγουσα (οἱ
κοντάλες=οἱ βραχίονες) αὐτόθ. Γιομῶσαι οἱ φ'λακὲς οὐλῆς
Σάμ. Ἀ βάρκα ἴθα μὲ ἀπάν' γιομῶτ' οὐλε ψάρ' (ἡ βάρκα
ἕως ἀπάνω γέμισε ὅλο ψάρια) Χαβουτσ. Ἐνα μέρα σὸ χω-
ρίο μας γιομῶθαν Τοῦρκα (μῖαν ἡμέραν τὸ χωρίον μας ἐγέ-
μισεν ἀπὸ Τοῦρκους) Φλογ. Τὰ χωράφα γιομωκόντα βό-
τανε (τὰ χωράφια ἐγέμισαν βότανα, ζιζάνια) αὐτόθ. Γιου-
μῶν' οὐ τόπους γυόσμου Ἡπ. (Ἀγναντ.) Γιომῶκαὶ τὰ
μασούρια (ἐγέμισαν τὰ μασούρια) αὐτόθ. Ἐκεῖνου ντοῦ σπῖτ'
γιομῶχην λίρες (ἐκεῖνο τὸ σπῖτι ἐγέμισε λίρες) Μισθ. Τσό-
δουν ἕνα, κρέμασεν δ' ἄσκουμα, ξέβαλὲν το, γιομῶσεν
λίρες (ἦταν κάποιος, ἐκρέμασε τὸν πίθον, τὸν ἔβγαλε, τὸν
ἐγέμισε λίρες) αὐτόθ. Γιόμουσ' χιόν' τοῦ χονράφ' Στερελλ.
(Ἀράχ.) Ὅπου ρίξῃ τὰ δίχτυα τοῦ γιομῶζοντε βῶπα καὶ
σανρίδι Ἐρεικ. Ἐγέμων-νεν ἡ ράθη τους κόντρες (κόντρες=
πληγὰς) Κύπρ. Εἶχι γιμῶσ' οὐ τόπους ἱφτὰ χιλιάδεις γιδου-
πρόβατα Μακεδ. (Καστορ.) Μοῦ λείφαρι δέκα κλοννὲς κὶ
δὲ γιομῶζ' τοῦ χτέν' μ' πέρα πέρα Στερελλ. (Ἀστακ.) Γι-
μῶζ' γιρὰ τοῦ χονράφ' Λῆμν. Ἐγιομῶστη τὸ σπῖτι ἄδε
νερό (ἄδε=ἀπὸ) Χωριό Βουν. Τὰ πλεμάτια γιομῶζαντε (τὰ
δίκτυα ἐπληροῦντο) Θράκ. (Ἐπιβάτ.) Ἐέμωσεν ἡ μούρη
δου μὲ σπυριὰ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Λεβεδαρᾶς, βαίνει μέσα
τσαί ἑμῶζει τὸ σπῖτι! αὐτόθ. Δὲ ἑμῶζουν ἐφέτι οἱ λαδότο-
ποι μας, πρέπει νά δοῦμε ν' ἀοράσωμε λάδι (λαδότοποι=οἱ
πίθοι πρὸς ἐναπόθεσιν τοῦ ἐλαίου) αὐτόθ. Δὲ σηκώνει πολ-
λὴ θάλασσα, δὲ γεμῶνει τὸ κῦμα Ἰκαρ. Ὅταν γιομῶσ'
τοῦ φεγγάρ', γιομῶζ' κ' ἡ ἀχ' νὸς Μακεδ. (Νέα Πέραμ.)
Γιόμωσε ἡ κατοικία τοῦ πάππου μου κοπριλίδες 'πὸ τὰ ἴδια
'Οθων. Ἐγιομῶσε τὸ τρατὶ μαριδάκι Ἐρεικ. || Φρ. Γέμουσι
οὐ τόπους (ὑπάρχει πλῆθος πράγματός τινος) Σκόπ. Γέμουσα
μέχρ' ἀπάνον (ἐθυμώθη σφόδρα) Θάσ. Ἐγιομῶσαδ-δὰ μ-μά-
τια μου (ἐπληρώθησαν οἱ ὀφθαλμοί μου δακρύων, συνεκινή-

θην καὶ ἔκλαυσα) Σύμ. Δὲ γιόμουσι τοῦ κιφάλ' τ' (δὲν ἐ-
πείσθη) Μακεδ. (Γκιουβ.) || Παροιμ. Στάλα στάλα, γι-
μῶζει ἡ τσουκάλα (τὸ ὀλίγον κατ' ὀλίγον προσλαβανόμενον
γίνεται πολὺ) Εὐβ. (Βρύσ.) Βασούλι βασούλι, | γιμῶζει τὸ
σακκούλι (συνών. τῇ προηγουμένῃ) αὐτόθ. Ἀποῦ φασούλ'
σι φασούλ', γιουμῶζ' τοῦ σακκούλ' (συνών. τῇ προηγουμένῃ)
Μακεδ. (Σέρρ.) Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς καὶ ἀλλαχ.
Ὅπκοιος νεκατῶν-ρει τὰ χῶματα, ἐν' -νά γεμῶσουν τ'
ἀμ-μάθκια του (ἐν' -νά=θὰ ὁποῖος ἀνακατώνεται εἰς ξένας
ὑποθέσεις, ὑφίσταται τὰ δυσάρεστα ἀποτελέσματά των)
Κύπρ. || Ἄν ἦταρι ἡ ζήλεια ψώρα, θὰ γέμ' ζεν οὐλ' ἡ χώρα
(ἡ πλήρης μίμησις εἶναι ἀδύνατος) Μακεδ. (Νέα Πέραμ.)
Γνωμ.

Ἀ-βρέξῃ ὁ Μάρτης δκνὸ νερὰ τῶ Ἀπρίλ-λης οὐλον ἕναν
τζαί τὴν Ἀνάστασιν πηλά, τ' ἀμπάρκα γεμωσμένα
(αἱ βροχαὶ κατὰ τὴν ἀνοιξιν εἶναι λίαν εὐεργετικαὶ διὰ τὴν
γεωργίαν) Κύπρ. Βοῦν, νά γεμῶν-ρη ἡ ζεύλα σου, γάαρον, νά
γεμών-νουν τ' ἀδ-θέλια σου τῶν γεναῖκαν, νά γεμών-νουν
τ' ἀγκάλια σου (ἐνν. λάβε ἀδέλφια=σκέλη) βοῦς καλὸς θεω-
ρεῖται ὁ ἔχων λαιμόν καὶ τράχηλον χονδρόν, ἵνα ἀντέχῃ εἰς
τὴν ἄροσιν, ὅνος καλὸς εἶναι ὁ σωματώδης καὶ γυναῖκα κα-
λὴ θεωρεῖται ἡ εὐρωστος) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ἡ μιὰ τὸν πῆρε 'ς τὴν καρδιά κι ἡ ἄλλη μέσ' 'ς τὸ στόμα
γίμωσ' τὸ στόμα τ' αἵματα, τ' ἀχείλι του φαρμάκι
Σκῦρ.

Ἀμε, μάν-να μ', 'ς τὸ καλὸ καὶ 'ς τὴν γαλὴν δὴν ὦρα
καὶ νά γιμῶσ' ἡ στράτα σου τριαντάφυλ-λᾶ καὶ ρόδα
Ρόδ.

Ἐκάμα γαί πολ-λὰ παιδιὰ | κ' ἐγίμωσεν ἡ γειτον-νιά
Σύμ.

Γιμῶζ' ἡ θάλασσα παννιὰ κ' οἱ ἄκρις παλληκάρια
Θράκ. (Αἶν.)

Μιὰ λεμονιά ἀθ-θινερὴ πού 'ναι 'ς τὸν κατεβάτην
ἐσοῦστην τζ' ἔρ-ριξεν ἀθ-θούς, νά γεμωστῇ κρεβ-βάτιν
Κύπρ. — Ποίημ.

Καλοκαιρινὴ βροχὴ | κι ὁ ἥλιος νά τος! Πᾶμε
'ς τὸν κῆπο. Τὰ λακκώματα | γιομῶσανε νερὰ
Σ.Σκίπτης, ἐν Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 410. 2) Καθίσταμαι
εὐσαρκος, παχύνομαι Κρήτ. : Παναγία μου! Πῶς ἐγέ-
μωσε τὸ παιδί! 3) Ἐπὶ τῆς σελήνης, γίνομαι πλησιφαῆς
'Αστυπ. Ζάκ. (Κερ.) Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.) Στερελλ. (Ἀράχ.) :
Ἀρχισε καὶ γιομῶνει τὸ φεγγάρι Κερ. Γιόμουσι τοῦ φεγγάρ'
'Ἀράχ. Σὰ γεμοῦται τὸ φεγγάρι, παίρνεις τὴ φούντα σου 'ς
σὸ χέρι, ἐβγαίνεις ἔξου, σηκώνεις καὶ 'ντρανᾶς καὶ λὲς «σάν-
τιλα γεμοῦσαι ἐσύ, νά γεμοῦται κ' ἡ φούχτα μου» ('ντρανᾶς
=βλέπεις, παρατηρεῖς, σάντιλα=καθὼς) Οἶν. Ὡς γεμῶντζει
τὸ φεγγάρι, νά γεμίντζῃ τὸ σπιτάτσιμ-μου κριθάριν-τζαί
σιτάρι Ἀστυπ. 4) Ἐπὶ καιροῦ, συννεφιάζει Καλαβρ.
(Μπόβ.) : Γιომῶν-ρει.

Τὸ οὐδ. τῆς παθ. μετοχ. καὶ ὡς οὐσ. ὑπὸ τὸν τύπ. γιομω-
μένο = εἶδος φαγητοῦ Καππ. (Σινασσ.)

γέμωση ἡ, Ἀθῆν. Κάρπ. Κρήτ. Κύθν. Κύπρ. Μῆλ. Νάξ.
(Δαμαρ.) Πάρ. Πάτμ. Πελοπ. (Μεσσ.) Προπ. (Μαρμαρ.)
Ρόδ. Χίος (Πυργ.)—Λ.Παλάσκ., Ὀνοματολ., 4—Λεξ. Βάιγ.
Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. γέμωσι Ἡπ. (Παλάσκ.) γέμωσ' Πάρ.
(Λεῦκ.) γέμουσ' Θράκ. (Αἶν.) ἑμωση Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
γίμωση Εὐβ. (Βρύσ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Σύμ. Ρόδ. γιόμωση
Ζάκ. (Κερ.) Ἰθάκ. Κέρκ. Κεφαλλ. Προπ. (Μαρμαρ.) Τσα-
κων. (Χαβουτσ.) — Λεξ. Βλαστ. 283 γιόμουσ' Μακεδ.
(Βελβ. Βλάστ. Θεσσαλον. Καταφύγ. Κίτρ.) γιόμ'σ' Μακεδ.
Στερελλ. (Ἀράχ. Ὑπάτ.) γιούμουσ' Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γεμώνω. Ἡ λ. καὶ παρ' Ἑρωτοκρ. Β 315 (ἐκδ. Σ.Ξανθοῦδ.) «Στὴ γέμωσι τοῦ φεγγαρίου ἄλλο δὲν τρὸ δὲν πιάνει». Βλ. καὶ Λάνδον, Γεωπ., 4 «ἀσπέρνε γέμωσιν καὶ ἐσόδειαζε ὀλίγωσιν» καὶ «ὅταν αὐξάνῃ ἡ σελήνη, ἡγουν γέμωσιν».

1) Γέμιση 1, δ ιδ., Κρήτ. Κύθν. Μακεδ. (Χαλκιδ.) Πάτμ. — Λεξ. Μπριγκ. Βάιγ. Βλαστ., ἐνθ' ἄν. Πρω. Δημητρ. : Μέσα τὴ γέμωσι τὴν ἐκάναμε μὲ ἀμύγδαλα Πάτμ. Ἡ γέμωσι τοῦ ἀρνιοῦ - τῆς σουπιᾶς Κύθν. Ἡ γιόμουσ' τῆς πίττας Χαλκιδ. 2) Γέμισμα 2, δ ιδ., Ἀθῆν. Ρόδ. : Θὰ βάλω τζίβα - μαλλὶ γιὰ γέμωσι 'ς τὸ στρώμα Ἀθῆν. Ἡ γίμωσι τοῦ σαμαριοῦ Ρόδ. Συνών. γεμωσιὰ 1. 3) Γέμιση 3, δ ιδ., Εὔβ. (Βρύσ.) Ζάκ. (Κερ.) Ἡπ. (Παλάσ.) Θράκ. (Αἰν.) Ἰθάκ. Κάρπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Βελβ. Βλάστ. Θεσσαλον. Καταφύγ.) Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Δαμαρ.) Πάρ. (Λεῦκ.) Πάτμ. Πελοπν. (Μεσσ.) Προπ. (Μαρμαρ.) Ρόδ. Στερελλ. (Ἀράχ. Ὑπάτ.) Σύμ. Τσακων. (Χαβουτσ.) Χίος (Πυργ.) : Στὴ γιόμωσι τοῦ φεγγαρίου θ' ἀρχίσω νὰ ξελογάω (ξελογάω = ἐκχερσώνω ἀγρόν) Κερ. Τὸ φεγγάριον ἦτο 'ς τὴ γ-γέμωσήτ του τῷ ἡφενάγε σὰν ἡμέρα Κάρπ. Στὴ ἔμωσι τοῦ φεγγαρίου νὰ κόψῃς μιὰ 'υχιά κάτω κάτω 'ς τὰ μαλλιά σου, πὺν θὰ δυναμώσουσι (μιὰ 'υχιά = ὀλίγον) Ἀπύρανθ. Ὅταν εἶναι γέμωσι τοῦ φεγγαρίου, φεγγαριάζεται καὶ τὸ σκυλλὶ καὶ οὐλῇ τὴ νύχτα ἀλυχταί Μεσσ. Ἡ γίμωσι τοῦ φεγγαρίου Λιβύσσ. Πρέπει νὰ 'ναι γίμωσι φεγγαρίου Βρύσ. Ἡ γέμωσι τοῦ φεγγαρίου Κύπρ. Στ' γιόμουσ' τ' φεγγαρίου Ἀράχ. Ὑπάτ. Τὸ φεγγάρι εἶ' 'ς τὴ γιόμωσι Χαβουτσ. || Φρ. Κάθε χάσι καὶ γιόμωσι σὲ γλέπουμε (ἐπὶ τοῦ κατ' ἀραιὰ χρονικὰ διαστήματα παρουσιαζομένου) Ἰθάκ. Στ' χάσ' κὶ 'ς τ' γιόμουσ' (κατ' ἀραιὰ χρονικὰ διαστήματα) Καταφύγ. Συνών. φρ. ιδ. ἐν λ. γέμιση 3, γέμος 5. Λίγωσι καὶ γέμωσι καὶ καλὴ ξετέλεψη (ὅταν γεύωνται τοῦ κατὰ πρῶτον παραγομένου νέου καρποῦ, τῶν ἀπαρχῶν) Κρήτ. || Ἄσμ.

Στὸ φεγγάρι τὴ γέμωσι μοιάζει τὸ μέτωπό σου καὶ σὰ δὰ ρόδα τοῦ Μαγιοῦ εἶναι τὸ πρόσωπό σου Κρήτ. Ἰδ. ἀντίθ. ἐν λ. γέμιση 3. 4) Τὸ δεύτερον ξύλον τῆς τρόπιδος τοῦ πλοίου Κάρπ. 5) Ἡ ξύλωσις, τὸ σύνολον τῶν ξύλων, δι' ὧν συμπληροῦνται καὶ ἐνδυναμοῦνται τὰ ἀραιώματα τοῦ σκελετοῦ τῶν πλοίων Α.Παλάσκ., ἐνθ' ἄν.

γεμωσιὰ ἡ, Κύπρ. — Λεξ. Δημητρ. γεμωθὰ Κύπρ. γιόμωθὰ Κύπρ. γεμωσκιὰ Μῆλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γέμωσι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιά.

1) Γέμωσι 2, δ ιδ., Κύπρ. — Λεξ. Δημητρ. : Γιὰ γιόμωθες βάλ-λον πετροῦδες ἢ χαλίτσα Κύπρ. Κοντὰ του τθῆινου ἐπῆα τῷ ἐγὼ γεμωθάν (μαζί του ἐπῆγα καὶ ἐγὼ ὡς συμπλήρωμα) αὐτόθ. 2) Γέμιση 2, δ ιδ., Μῆλ. : Ἐχω τέσσερες γεμωσκιές ἀσκάγια.

γέμωσιμα τό, γέμωσιμαν Κύπρ. γέμωσιμα Κύθν. Σύρ. — Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. γέμουσιμα Μακεδ. Σαμοθρ. ἔμωσιμα Καππ. (Φάρασ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γίμωσιμα Εὔβ. (Βρύσ.) γέμουσιμα Μακεδ. Σαμοθρ. γιόμουσιμα Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γεμώνω, παρ' δ καὶ γεμώζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Γέμισμα 1, δ ιδ., Εὔβ. (Βρύσ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Καππ. (Φάρασ.) Κύπρ. Μακεδ. — Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. : Τὸ γέμωσιμαν τοῦ νυφ-φικοῦ κρεβ-βαδικοῦ Κύπρ. Ἐέρεις τί γίμωσιμα κάνουνε τσεῖνες οἱ ἐλίές! Βρύσ. 2) Γέμισμα 2, δ ιδ., Θεσσ. 3) Γέμισμα 3, δ ιδ., Νάξ.

(Ἀπύρανθ.) : Πρέπει νὰ ρίξῃς λίες βελονιές 'ς τὴ dadéla, 'iá νὰ 'ενῇ ὠραῖο τὸ φύλλο μὲ τὸ ἔμωσιμα. Ὡραῖες dadéles, ὄλο γουφὰ ἔμωσιματα. 4) Ἡ ἐπίχωσις γῆς, στερεὸν ὑπόβαθρον μεταξὺ κατωγείου τῆς οἰκίας καὶ τοῦ στάβλου διὰ τὴν τοποθέτησιν τῆς ἐστίας τοῦ ὑπερκειμένου δωματίου Θράκ. Κύθν. 5) Γέμιση 3, δ ιδ., Σαμοθρ. 6) Ναυτ. ὁρ. κατὰ πληθ., ξύλα τιθέμενα κατὰ παράλληλον μεταξὺ τῶν θέσιν εἰς τὴν πρύμνην τοῦ πλοίου Σύρ.

γεμωσιμός ὁ, ἀμάρτ. γιμουσιμός Θράκ. (Μαρών.) ἔμωσιμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γεμώνω.

Γέμισμα 1, δ ιδ., ἐνθ' ἄν. : Γιμουσιμό πῶχουν οἱ ἀχ'νοί! Μαρών. Elda ἔμωσιμός ἡ μούρη σου μὲ τὰ σπυράκια! Ἀπύρανθ. Elda ἔμωσιμό εἶν' πὺν τῷ δόνε κάνεις; αὐτόθ.

γεμωστήρα ἡ, Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. οὐσ. γεμωστήρι ἄνευ μεγεθ. σημ.

Σφόνδυλος ἐκ καλάμου, δι' οὗ μετροῦν τὴν ποσότητα τῆς πυρίτιδος καὶ τῶν σκαγιῶν πρὸς γόμωσιν τοῦ κυνηγετικοῦ ὅπλου : Φέρε τὴ γεμωστήρα νὰ γεμώσω τὸ τουφέκι. Συνών. ἐν λ. γεμιστοῦρα 2.

γεμωσιτός ἐπίθ. Κρήτ. (Σητ.) γιμωσιτός Εὔβ. (Βρύσ.) Σκυρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γεμώνω.

1) Γεμιστός 1, δ ιδ., Σκυρ. : Ἄσμ.

Ἀλέξαντρος ὁ βασιλιάς, ὁπού 'ναι 'ς τὴ Φιλάντρα, πὺν βάνει μπάλλες γιμωστοὶ τσαὶ μπάλλες ἀσημένιοι τσαὶ παλληκάρια τοῦ σπαθιοῦ-ν-ἀμέτρητες χιλιάδες.

2) Γεμιστός 2, δ ιδ., Εὔβ. (Βρύσ.) Κρήτ. (Σητ.) : Με-λιτζάνες γιμωστὲς Βρύσ. Φέρετε ὁρνιθες γεμωστὲς Σητ.

γέμωσιτρον τό, Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γεμώνω.

Κάδος πρὸς ἀντλησιν ὕδατος, ὕδραντλία.

γενάδα ἡ, Πελοπν. (Γαργαλ. Κόκκιν.) γεν-νάδα Με-γίστ. γινάδα Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ.) Στερελλ. (Σπάρτ.) γε-νάα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γένι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άδα.

Ἡ γενειὰς ἐνθ' ἄν. : Ἐχει κάνει μιὰ γενάδα σὰ βαππᾶς Γαργαλ. Ἡρθι κ' ἱκεῖος οὐ γοιβουμούστακους μὲ τ' γινάδα τ' κὶ μᾶς ἐδιουξὶ 'πὺν τοῦ χουράφ' Σπάρτ. Ἐκαμεμ μιὰν γενάαν, μιὰμ μαλ-λίτσαν σὰν τὸν ἄρχον Κύπρ. || Ἄσμ.

Ἀφ' τὴν Πόλη κατηβαίν-νω | καὶ 'ς τὴ Βενετιά πηγαίν-νω νὰ βρω χτένι δίχ-χαλο, | δίχ-χαλον δριδίχαλ-λο, νὰ χτενίσω τὴν γεν-νάδα | δὴμ μεγάλημ μουστακάδα Μεγίστ.

Σὰν εἶσι σὺ οὐ Κουσταδῆς, τὸν πρῶτον μου τ' ἀδέρφι, πὺν δὰ ξανθὰ σου τὰ μαλλιά κ' ἡ μαύρη σου γινάδα; Μάδυτ. Συνών. γενειάδα, γένι, μούσι.

γενάδας ὁ, ἀμάρτ. γινάδας Μακεδ. (Θεσσαλον.) Στερελλ. (Σπάρτ.).

Ἐκ τοῦ οὐσ. γενάδα.

1) Ὁ γενειοφόρος Μακεδ. (Θεσσαλον.) Στερελλ. (Σπάρτ.) : Μουρέ, τοῦ γινάδα, λόγια πού 'σοῦ 'πι! Θεσσαλον. Εἶμι γινάδας σὰ δράους Σπάρτ. Εἶσι σὰ διάουλους, μουρέ, γινάδα! αὐτόθ. Συνών. γενᾶτος, γενειάτης, μουσᾶτος. 2) Ὁ ἀνδρεῖος Μακεδ. (Θεσσαλον.) Συνών. βαρβᾶτος Β4.

